

Efter pensioneringen går livet vidare

”Det finns människor, som går i pension och sedan drar iväg till solen, till stranden; vi båda har nått pensionsåldern, och därför står möjligheten öppen för oss att dra till Kongo”, säger Inés och Ramón, båda läkare och föräldrar till tio barn.

2010-02-03

Båda har under hela sitt liv lärt av den helige Josemaría att arbeta outtröttligt och att se arbetet som en språngbräda för att föra vidare det

kristna budskapet. ”Det väl utförda arbetet är alltid räntabelt”, säger Inés. Sen hennes väninnor och före detta medarbetare fått veta, att hennes nästa hemort förmodligen blir huvudstaden i den demokratiska republiken Kongo, visar de intresse att följa med henne. Och även de inhemska läkarna intresserar sig för hennes arbete liksom också facktidskriften *Nuestro Tiempo*, som ges ut av Navarras universitet. ”Att flytta till Afrika är tydligen coolt”, konstaterar Inés.

Inés Dorronsoro och Ramón Diaz lärde känna varandra under början av 60-talet på Navarras universitet (Spanien) när de båda studerade vid den medicinska fakulteten i Pamplona. Den 26 juni gifte de sig. Dagen innan hade Inés sin sista tentamen, och nästa morgon flög de till Madison, Wisconsin's huvudstad i USA, där Ramón fått ett stipendium.

Båda hade som studenter lärt känna den helige Josemaría; de hade deltagit i Opus Deis utbildningsprogram och bett om att få bli upptagna som supernumerarier i Verket.

Efter tiden i Amerika återvände de till Pamplona för att efter två år återge sig av, denna gång till Tours i Frankrike. Efter tre år kom de tillbaka till Navarras huvudstad. Tills nu hade de fått fem barn.

Inés var under 25 års tid chef för den mikrobiologiska avdelningen på sjukhuset i Navarra. Även Ramón var under 30 års tid chef för den mikrobiologiska avdelningen, men på Navarras universitetsklinik. Från USA hade de erfarenhet av, att det inte är bra, att äkta par jobbar på samma ställe.

Med åren växte familjen. De fick tio barn, och nu har de dessutom fem barnbarn.

Ramón var specialist på en sjukdom, som är känd under namnet maltafeber. Med tiden har den praktiskt taget försvunnit, till stor del på grund av denne läkare från Cáceres och hans forskning.

För Inés var pensioneringen en befrielse. Äntligen kunde hon ägna mer tid åt hemmet och familjen och äta middag med sin man, vilket var hennes högsta önskan.

Men livet är fullt av överraskningar, och den sista presenterade sig som "Afrika", en kontinent, som detta resglada äkta par ännu inte utforskat. För övrigt var de ju vana vid att dras med de svårigheter, som uppstår, när man försöker få arbete och familj – en barnrik familj dessutom – att gå ihop och dessutom i andra länder och med ett främmande språk.

Sjukhuset Monkole, ett korporativt verk inom Opus Dei i Kinshasa i den

demokratiska republiken Kongo, bedriver sen en tid tillbaka ett klokt projekt: man ber läkare, som går i pension, att komma och med sin yrkesmässiga erfarenhet hjälpa till med arbetet på denna medicinska institution, en sann medicinsk lunga i ett av Afrikas fattigaste länder, i vilket det knappast någonstans finns rinnande vatten och elektricitet. För tillfället saknas läkare, som kan ta sig an att utrusta laboratorierna. Och när man här hemma talar om nukleärmedicin, så står man där fortfarande inför de grundläggande problemen att kunna arbeta aseptiskt.

Inés och Ramón var i Monkole fjorton dagar strax innan jul. Nu håller de på att undersöka hur man kan organisera ett laboratorium under de förhållanden, som råder där, hur de ska få tag på offentlig och privat finansiell hjälp, och hur de

efter att ha slutfört dessa förberedelser ska flytta till Afrika.

De är absolut övertygade om, att den helige Josemarías hjälp inte kommer att utebli i denna nya etapp i deras liv; inte för inte gifte de sig den 26 juni, den dag, vilken Kyrkan många år senare, 2002, skulle bestämma som helgonets högtidliga minnesdag.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
efter-pensioneringen-gar-livet-vidare/](https://opusdei.org/sv-se/article/efter-pensioneringen-gar-livet-vidare/)
(2026-04-07)